

Bluhme: Lige overfor den ærede sidste Taler skal jeg bemærke, at i Udvalgsbetænkningen i Fjor hed det netop, at „hvis en Besætning af det Offentlige har været afspærret, og det endelig viser sig, at den formode smitsomme Sygdom ikke har været tilstede, bliver paa samme Maade at vurdere og godtgjøre Eieren det Tab, han maatte have lidt ved de taagne Forholdsregler“, og ligeledes havde Udvalget henstillet, at de Tab maatte godtgjøres Eieren, som han havde ved Afspærringen, deriblandt det, der blev nævnt af det ærede Medlem, hvis han staar med en Besætning af Fedekreaturer og pludselig bliver forhindret fra at affætte og realisere dem. Det er et Tab, som ubetinget bør erstattes, da det sker i det Offentliges Interesse, og der kunde vel næppe være Tvivl om, at den paagjældende Mand, som det ærede Medlem fra Bælum (S. Bederfen) nævnde, ogsaa ved at henvende sig til Staten maatte kunne faae Erstatning for de Tab, der i det Offentliges Interesse ere blevne paaførte ham. Med Hensyn til Lovforslagets § 8 skal jeg hyderligere bemærke, at der foreslog Udvalget ligeledes, at der skulde tilføies, at Erstatningen skulde fortabes, forsaavidt det var forfælt eller ved Skødesløshed, at Eieren ved sit Forhold havde givet Anledning til Sygdommen, og det synes ogsaa at være rimeligt, at Paragrafen redigeres saaledes. Endelig vil jeg henlede Ministerens Opmærksomhed paa en Bestemmelse i § 8, som jeg glemte at omtale før, nemlig at enhver Hest, som efter Dyrlægens Erklæring er besægt med Snive eller Springorm, skal dræbes. Det er i sin Orden, og den slutter sig til andre Bestemmelser i Loven, men der er een Ting, der maa bemærkes ved den følgende Bestemmelse, som lyder saaledes: „Opstaar der Mistanke om, at Snive er udbrudt i en Besætning, og give Omstændighederne Grund til at befrygte, at Smitten derfra kan have forplantet sig videre i større Omfang, kan Politimesteren, dog kun, saafremt Veterinærhygiens eller det veterincære Sundhedsraad deri erklære sig enige, lade den eller de mistænkte Heste nedslaa, for at komme til Wisshed i Sagen“. Men saa bliver Spørgsmaalet: Hvor længe skulle de Heste staa, inden der kommer Wisshed i Sagen? Snive kan ikke paavises, før et bestemt Tidsrum er forløbet, efter at Smitten er bragt ind i Besætningen, og en Eier kan saaledes være udsat for at faae hele sin Besætning, baade funde og ihge Dyr, affpærret, udsat for, at man negter ham at bruge den, og at man negter ham Ret til at gaa over alfar Vei med de maaste funde Heste. Der kan forløbe 3—4 Maanedes, inden man beslutter sig til

at nedslaa Hestene. Der er ikke sat nogen Tidsgrænse, og det synes dog billigt, naar en Besætning mistænkes for at være smittet af Snive, at der saa sættes en Tidsgrænse, efter hvilken Eieren kan fordr, at man enten erklærer den for sund, eller at Staten lader et Dyr nedslaa for at komme til Wisshed, om der virkelig er Sygdom tilstede eller ikke. Det er kun disse Par. Bemærkninger, jeg vilde gjøre.

Bertelsen (Hjørring Amts 5te Valgrede): Det er med Rette fra flere Talere blevet sagt, at det er et Lovforslag af overordentlig stor Betydning for Landbruget; ja, man kan sige for hele Samfundet. Men naar man nu ser, hvorledes Lovforslaget vil løse denne meget vigtige Opgave, selv om de Vædringsforslag blive vedtagne, som Udvalget stillede i Fjor, saa synes det mig ikke fuldstændig tilfredsstillende. Hovedprincippet i Loven maa være dette, at Staten, hvor den tillægger sig Raadighed over Enkeltmands Dyr og Eiendele og derved paafører ham Tab, ogsaa i det Almindeliges Interesse maa bære Udgifterne; men det er ikke saa nær gjennemført i alle de Forhold, som Lovforslaget omhandler. Saaledes som jeg har kunnet læse Lovforslaget, hersker der desuden Uklarhed paa mange Punkter. Jeg skal omtale enkelte Punkter af Lovforslaget. Naar der i § 8, der omhandler Konstateringen af Sygdommens Tilstedeværelse, Taxationen og Erstatningen, er bestemt, at vedkommende Eier har Ret til for egen Regning at tilkalde en Dyrlæge til at være til Stede ved Obduktionen og deltage i Afgjørelsen af Spørgsmaalet, om Sygdommen er til Stede eller ei, da er der ikke Noget at sige dertil, men videre bestemmes det saa med Hensyn til Taxationen, at den skal ske ved 3 af Politimesteren udvalgte Mænd. Han kan altsaa tage, hvem han vil, det er overladt til hans Billaarlighed, Eieren staar værgeløs, og er han misfornøiet, kan han ikke faae Taxationen omstødt. Jeg mener, at der i alt Fald burde staa uvillige Mænd — thi selv Dyrlægen, som har havt med Sagen at gjøre og derved saa at sige er Part i Sagen, har Politimesteren jo Ret til at vælge. Om man end ikke vil gaa saa vidt, som der maaste kunde være Grund til, nemlig at lade Amtsraadet vælge disse Mænd, saaledes at der blev faste Taxationsmænd i dette Forhold, som i saa mange andre, og da dette maaste kan medføre visse Ulemper, som ikke kunne overvindes, saa mener jeg dog, at det i det Mindste maa være uvillige Mænd. I § 10. under B. siges der, at det med Hensyn til disse Sygdomme gjøres Eierne til